

lan runorna **b** och **r**. Mera förvånande är, att samma fel tycks återkomma i början av följande ord, namnet på ristaren själv. Detta måste vara *Styfialdr*, förut känt från en sörmländsk runinskrift (Sö 3), en östgötsk (Ög 66) och en uppländsk (L 189). Något namn **Tyfialdr* eller **Dyfialdr* är däremot icke känt.

Stenen är rest över **mana** (ack.), broder till **musku** (gen.). Båda dessa personer äro kända från den andra Tystberga-stenen (Sö 173), som är rest av **mus : kia : auk mani**. Sö 374 är sålunda yngre än Sö 173, som ju är en av Ingvar-stenarna. Härmed stämmer också, att Sö 173 utslutande använder **u**-runan som tecken för **o**-ljud (**o**-runan saknas); Sö 374 har visserligen **u** i **rupur**, men också **o** i **kopan**. **mani** (nom.), **mana** (ack.) kan, såsom Brate framhåller, återge såväl *Manni* som *Māni*. Den nyfunna stenen ger det tredje belägget för det mystiska namnet **mus : kia** (nom.), **musku** (ack.); dessutom Sö 13 Gatstugan **muskia** (nom.). Av Ad. Noreen och Brate har det tolkats som ett kvinnonamn *Mūs-Gēa*, där tillägget *mus* har öknamnskaraktär. Brate förmodar, att Sö 13 och 173 avser samma person.

375. Lagnö, Aspö sn, Selebo hd.

Pl. 216.

I skrivelse till Riksantikvarien ^{16/6} 34 anmälde kontoristen E. Kjellén i Grillby, att han vid Lagnö i Aspö sn tillvaratagit ett runstensfragment, enligt uppgift av gårdens ägare funnet för några år sedan i en terrassmur mellan mangårdsbyggnaden och en flygelbyggnad. Fragmentet har överlämnats till Statens Historiska Museum, där det har inventarienummer 20.749.

Rödbrun sandsten. Storlek 16×24 cm. Brottytorna äro icke färska. Endast ett par runor äro synliga: **at · a**.

376. Östa, Ytterselö sn, Selebo hd.

R. Dybeck omtalar (*Runa*, fol., 1, s. 87) ytterligare ett runstensfragment, funnet i Östa sjö-hage. »Det har 2 knappa fots längd och 1 1/2 fots bredd, samt är försedt, inom en naturligtvis afbruten slinga, med runorna **ft · stur**. Stenens tunnhet — 1 1/2 tum och mindre — gör troligt, att han är en stor flaga. Länge, men förgäfvets, letades efter andra hit hörande runostycken.»

Fragmentet har senare förkommit.

377. Överselö kyrka, Selebo hd.

Pl. 214.

I september 1936 upptäcktes runstenen Sö 204 i vinkeln mellan södra kyrkmuren och västra väggen av den på 1700-talet uppförda utbyggnaden på södra sidan. För att skydda stenen, som måste behålla sin plats i väggen, mot vatten och fuktighet i marken, upptogs ett dike utefter kyrkmuren västerut. Härvid påträffades en ny runsten, liggande vågrätt straxt under markytan med runorna uppåt, omedelbart utanför det fönster som befinner sig straxt V om utbyggnaden. Detta fönster är upptaget på 1700-talet, och här befann sig tidigare huvudingången till kyrkan. Runstenen har tydligen legat här som trampsten under många hundra år, i närheten av Sö 205. Den finnes ej omtalad i *Ransakningarna* och har ej blivit observerad av Antikvitetskollegiets tecknare. Förmodligen var ristningen redan då så nött, att man ej har märkt den.

Granit. Längd 2,32 m., bredd 1,60 m. Stenen var brusten i flera stycken. Utefter kanterna är ristningen svårt skadad. Särskilt saknas tydligen rätt mycket upptill och på h. sidan. Ehuru platsen noga undersöktes, kunde dessa delar ej återfinnas. Stenen skall våren 1937 hopfogas och resas på kyrkogården.

Av allt att döma har stenen upptill haft en ungefär rak överkant, och ristningen har därför bildat en fyrkant. I mitten stå två fyrfotadjur vända mot varandra, mellan dem ett enkelt kors. Ristningen påminner starkt om Sö 193 Berg, och korset har samma form som på Sö 192 Berg. Utefter ytterkanterna har förmodligen funnits en runinskrift, men av denna finnes endast obetydligt kvar. Hela ristningen är så gott som avnött och endast med svårighet skönjbar.

Inskrift:

... **isa · sti-** ... **-t · su** ...

... [ræ]isa stæi[n] ... [a]t su[n] ...

»... resa sten ... efter son ...»

De sista runorna äro omvända och läsas från h. till v.

378. Lisma, Huddinge sn, Svartlösa hd.

Pl. 217.

Vid lägenheten Ekbacken, på den sluttande norra stranden av Lismasjön, hittades under stenbrytning i en låg stenmur i södra kanten av trädgårdstäppan år 1934 ett fragment av en runsten. På platsen finnes gott om lösa stenblock, och troligen består muren av stenar, som vid odlingsarbete kastats upp från markerna nedanför. Andra delar av runstenen ha emellertid förgäves eftersökts. — Fyndet blev år 1935 bekant för fil. lic. I. Schnell, som anmälde det för Riksantikvarien.

Granit. Fragmentets längd 0,70 m. Ristningen är fullt tydlig.

Inskrift:

- ui : karfastr

5 10

Runan 3 i har mitt på staven en fördjupning, som möjligen är huggen. Däremot är 4 k icke stunget. — 4—11 **karfastr** är utan tvivel ett mansnamn med efterleden *-fastr*. En förled *Kar-* eller *Karl-* är däremot okänd; appellativet *karl* ingår icke, såvitt man vet, i sammansatta namn. Endast med stor tvekan skulle man vilja uppfatta formen som en bristfällig teckning av det välkända *Gæirfastr*. Det förekommer på två sörmländska runstenar: **kairf--str** Sö 45, (ack.) **kairfastr** Sö 227.

379. Länna, Huddinge sn, Svartlösa hd.

Litteratur: Fornvännen 1919: »Samlingarnas tillväxt under år 1918», s. 4.

År 1918 lämnades som gåva till Statens Historiska Museum en del föremål, som »för länge sedan anträffats i en gravhög vid Länna, Huddinge sn»: 4 kambitar av ben; ten och nit av järn; krukskärvor av poröst, gråbrunt gods; brända ben och kol; slutligen också ett litet benstycke med runristning (Inv.-n:r 16059). Detta mäter i längd 3,9 cm., i bredd 1,2 cm. och i tjocklek